

Brev från Taizé

n° 270 specialnummer^{SV}

När vi tillsammans med de ansvariga för ungdomsverksamheten i kyrkan i Chile beslöt att vårt andra internationella möte i Latinamerika skulle hållas i Santiago från den 8:e till den 12:e december 2010, hade vi inte någon aning om att 2010 skulle bli ett år då prövningarna för det chilenska folket skulle sammanfalla med glädjen. Förberedelserna som pågick under året före mötet gav flera av våra bröder möjligheten att dela båda dessa känslor.

Samtidigt som chilensarna, tillsammans med övriga latinamerikanska länder, firade 200-års jubiléet av republikens födelse, tillfogades de svåra lidanden av havets och landets våldsamma krafter.

Jordskalvet i februari drabbade de fattiga hårdast av alla, men det utflöde av generositet som strömmade ut från djupet av nationens själ, visade att chilensarna är en familj som förenas när de drabbas av svårighet. Många unga chilensare gav sig ut för att hjälpa dem som hade förlorat hem och arbete. De gav av sin tid och sin energi för att bygga "mediasaguas", små trähyddor som fungerade som temporära bostäder. Samma år uttryckte Chiles ursprungsbefolkning, särskilt delar av Mapuchefolket, sitt lidande och sina krav genom att genomföra en lång hungerstrejk.

Lite senare spred bilderna av de 33 gruvarbetarna, som efter gruvelyckan fördes tillbaka upp till ytan, glädje till en hel nation.

Tidigt i december gjorde det internationella mötet det möjligt för tusentals ungdomar, inte bara i Chile utan över hela kontinenten, att dela glädje, sorg och utmaningar och gav dem ett tillfälle att få arbeta tillsammans för att skapa en mer mänsklig värld.

Det var en stor glädje för oss att 25 ungdomar från Haiti kunde komma till vårt möte. Deras närvaro påminde oss om den enorma nöd som jordskalvet i januari 2010 medförde för deras land. Såren är långtifrån läkta. Broder Alois fick möjligheten att göra ett kort besök på Haiti efter mötet i Santiago. Detta besök, mellan mötet i Santiago och europamötet i Rotterdam, var ett sätt att uttrycka solidariteten mellan ungdomar från alla kontinenter och vår beundran för folket på Haiti som visar att tron håller människor på benen, mitt i motgången.

Vi kommer att fortsätta att be tillsammans med dem under det kommande året:

Gud, du vårt hopp, vi anförtror Haitis folk till dig. Vi är bestörta när vi ser oskyldiga människors ofattbara lidande och vi ber dig inspirera deras hjärtan som kommer med den hjälp som är så nödvändig. Vi känner djupet i det haitiska folkets tro. Hjälpa dem som lider; stärk dem som är nedslagna; trösta dem som sörjer; utgjut barmhärtighetens Ande över detta hårt drabbade folk som vi älskar så högt.

BREV 2011

Brev från Chile

GLÄDJE

Ett glatt hjärta: så ska ditt liv vara. Lämna det sorgliga bakom dig!¹ Denna vädjan från en troende, som levde långt före Kristus, är också avsedd för oss idag.

Vi upplever prövningar och lidande i vårt liv, ibland under längre tid. Men vi vill alltid försöka uppväcka livsglädjen på nytt.²

Var kommer denna glädje från?

Den väcks av ett oväntat möte, av långvarig vänskap, av konstnärligt skapande eller åter av naturens skönhet ...

När vi tar emot kärlek föds en lycka som mer och mer fyller själens djup. Och då leds vi till att göra ett medvetet val: att välja glädjen.³

¹ Se Syr 30.22-23. En kristen från 100-talet som hette Hermas skrev på liknande sätt: "Uttryck din glädje. ... Alla, som driver bort tristessen från sig, kommer att leva för Gud och uttrycka all sin glädje."

² Det som gör människans liv fullödigt är inte spektakulära bedrifter, utan en lugn glädje som berör hjärtats djup. Det ofullbordade och fragmenterade draget i varje människa, liksom lidandet, försvinner inte, men det tar inte bort lugnet.

³ Den ortodoxe teologen Alexander Schmemmann (1921-83) skrev i sin *Journal*: "Glädje över inget särskilt konkret, men ändå glädje; glädjen över Guds närvaro och öppenhet för mitt hjärta. Och erfarenheten av denna nära kontakt, av denna glädje (som aldrig försvinner eftersom den blivit det djupaste skiktet i hjärtat) kommer att bestämma tankarna och synen på hela mitt liv."

Ibland är de som lider under fattigdom och försakelse i stånd till en spontan livsglädje, en glädje som är starkare än vår modlöshet.⁴

När Bibeln ständigt inbjuder oss till glädje, visar den oss källan till denna glädje. Den beror inte bara på tillfälliga omständigheter; den kommer från tron på Gud: ”Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er... Herren är nära.”⁵

Kristus kom inte för att grunda en religion i konkurrens med andra. I honom delade Gud våra villkor, så att varje människa skulle veta att hon är älskad med evig kärlek, och på det sättet finna glädje i gemenskapen med Gud. När vi tror på honom öppnas vår blick ännu mer för allt som är mänskligt – en moders kärlek till sitt barn, hängivenheten hos dem som tar sig an de sjuka ... i dessa handlingar av generositet är Kristus närvarande, ibland utan att han blir igenkänd.⁶

Kristus kommer med en radikal förnyelse av människan. Han levde först detta nya liv själv, och han kämpade för att vara trogen. Strax före arresteringen bröt han brödet, medan han uttalade dessa mystiska ord: ”Detta är min kropp som blir offrad för er.”⁷ Ja, han är ”Ordet” som ”blev människa.”⁸ Han förvandlade sin orättfärdiga död till sitt livs gåva. När han uppstått från de döda andades han på sina lärjungar för att ge dem den Heliga Anden, Guds själva existens.⁹

Den Heliga Anden ger vårt innersta väsen en glädje över den Uppståndne Kristus. Den finns där inte bara när allting går bra. När vi står inför en utmanande uppgift kan ansträngningen väcka ny glädje i oss. Också i tider av provningar kan den ligga gömd, som glöden under askan, utan att slockna.¹⁰

⁴ Nu långt efteråt tänker jag på dem som jag träffade på Haiti under ett besök som broder Roger och jag gjorde på där för många år sen. I detta vackra land lever människor i djupaste armod. Jag kan inte är glömma de mammor som ofta inte visste på morgonen om de skulle ha tillräckligt med mat att ge sina barn den dagen. Och trots det, för de flesta haitierna, kunde inte ens den förödande jordbävningen i januari 2010 få dem att ifrågasätta tilliten till Gud!

⁵ Fil 4.4-5.

⁶ Se Matt 25.35-40.

⁷ Luk 22.19.

⁸ Joh 1.14.

⁹ Joh 20.22.

¹⁰ Fader Basil Gondikakis, en abbot i ett kloster på berget Athos, uttryckte detta på ett mystiskt sätt, fullt av poesi: ”Med Jungfruns exempel och hjälp kan varje fridsam och rättfram själ, som är öppen för Guds vilja, bli en Guds Moder av nåd och tänka ut och föda fram lite glädje som övergår döden.”

I lovprisning låter vi den välla upp inom oss, och helt plötsligt blir stunden just nu upplyst.¹¹

MEDLIDANDE

Att uttala sig om glädje betyder inte att man rymmer från livets problem. Det gör det istället möjligt för oss att möta verkligheten, och även lidande.

Att uttala sig om glädje är oskiljaktigt från oron för andra människor. Det fyller oss med oändligt medlidande.

Att smaka Guds glädje, även om det bara är för en kort stund, är något som gör oss till män och kvinnor som är öppna för gemenskap. Individualism som en väg till lycka är en illusion.¹²

Att vittna om gemenskap kräver modet att simma mot strömmen. Den heliga Anden ger oss fantasin vi behöver för att hitta sätt att vara nära dem som lider, att lyssna på dem och bli påverkade av situationer där de nödställda är.¹³

Vägen till lycka, i Jesus steg, ligger i gåvan av oss själva, dag för dag. Genom livet vi lever, i stor enkelhet, kan vi uttrycka Guds kärlek.

¹¹ Före sitt lidande sa Jesus till sina lärjungar: ”Nu har också ni det svårt. Men jag skall se er igen, och då skall ni glädjas, och ingen skall ta er glädje ifrån er” (Joh 16.22).

¹² Den judiske filosofen Martin Buber (1878-1965) skrev: ”När man säger Du möts man av nåd – man finner inte nåden genom att söka den. Men när jag uttalar detta fundamentala Jag-Du, så uttrycker jag vad jag själv i grunden är [...] Jag blir mig själv genom att säga Du; när jag blir mig själv så säger jag Du. Allt verkligt liv består av ett Möte.”

¹³ Alberto Hurtado (1901-1952) är ett chilenskt helgon som kanoniserades av påven Benedict XVI år 2005. Denne jesuitiska präst är vördad i sitt land därför att han hängav sig så radikalt för att hjälpa de fattiga. Han startade ”Homes of Christ” där hemlösa, barn, män och kvinnor i svåra situationer blev erbjudna gästfrihet. Han hade som levnadsregel att i varje situation fråga sig: vad skulle Kristus ha gjort i det här läget? 1947 skrev han om dem som han ville hjälpa: ”Det första vi ska göra är att älska dem... Att älska dem så mycket att jag inte kan stå ut med deras lidande... Mitt uppdrag kan inte vara begränsat till att trösta dem med fina ord och lämna dem i deras lidande medan jag lever bekvämt och utan att sakna något. Jag måste känna deras lidande... Att älska dem så att de kan leva, så att mänskligt liv kan växa i dem, så att deras sinnen öppnas och de inte stannar på sidan av vägen. Om vi älskar dem vet vi vad vi måste göra för dem. Kommer de att svara? Ja, delvis... Och inget vi gjort i kärlek går förlorat.”

Om vår gemenskap, vår församling och vår ungdomsgrupp kunde bli platser där man mer och mer fördjupar godhet och förtroende – platser där vi välkomnar varandra, där vi försöker förstå och stötta varandra, platser där vi är uppmärksamma på de svaga, på dem som inte är inom vår normala cirkel, på dem som är fattigare än vad vi är.

Ett tecken som säger något om vår tid är den stora generositet som så många människor visat genom att hjälpa offren för tragiska naturkatastrofer. Hur kan denna generositet motivera vårt samhälle, även i vårt alldagliga liv?¹⁴

Hur nödvändig materiell hjälp än är i akuta situationer, kan vi inte nöja oss med det. Det viktiga är att skapa rättvisa åt de utblottade.¹⁵

De kristna i Latinamerika påminner oss om att striden mot fattigdom är en kamp för rättvisa. Rättvisa i internationella kontakter, inte hjälp.¹⁶

Vi måste lära oss att övervinna rädsla. Vi är bekanta med den självförsvarsreflex som kommer av viljan att skydda oss själva, även på bekostnad av andras välfärd. Och den verkar bli mer och mer utpräglad idag, då känslor av osäkerhet växer. Vad kan förhindra oss från att ge efter för rädslan? Är det inte genom att nå ut till andra, även till dem som verkar vara ett hot? Immigration är ett annat tecken i vår tid. Den är ibland uppfattad som en

fara, men det är en verklighet som är här för att stanna, som redan formar framtiden.¹⁷

Ett vidare tecken i vår tid är den växande fattigdomen i rika länder, där ofta ensamhet och isolering är de största orsakerna till ekonomisk osäkerhet. Ett överdrivet samlande av materiella tillgångar dödar glädje, håller oss fångna i avundsjuka. Glädjen finns någon annanstans: i att välja en enkel livsstil, i att arbeta, inte bara för vinning, utan för att ge mening till livet, att dela med andra, alla kan hjälpa till att skapa en framtid av fred. Gud ger inte en ande av blyghet, utan en ande av kärlek och inre styrka.¹⁸

FÖRLÅTELSE

Evangeliet uppmuntrar oss att gå ännu längre: rättvisa måste leda till förlåtelse. Mänskliga samhällen kan inte leva utan den. Såren från historien är djupa i många delar av världen. Låt oss alltså våga sätta stopp för det som kan stoppas i dag. På det viset kan framtidens fred, som är beredd i Guds hjärta, utvecklas till fullo.

Att tro på Guds förlåtelse betyder inte att man glömmer oförrätter. Budskapet om förlåtelse kan aldrig användas för att se genom fingrarna med orättvisor. Tvärtom, att tro på förlåtelse gör oss friare att medge våra egna fel och brister, lika väl som missgrepp och orättvisor runt omkring oss och i världen. Det är upp till oss att rätta till allt som kan gottgöras. På denna svåra väg har vi ett outhärligt stöd: i kyrkans gemenskap kan Guds förlåtelse skänkas igen.

¹⁴ Under sitt besök i Storbritannien, uttalade påven Benedict XVI denna vädjan: "Världen har bevittnat vilka enorma resurser som regeringar kan dra ihop för att rädda finansiella institutioner som är 'för stora för att få misslyckas'. Vi kan med säkerhet säga att en väsentlig utveckling av jordens folk inte mindre viktig: här är en satsning som är värd världens uppmärksamhet, och som sannoligen är 'för stor för att få misslyckas'".

¹⁵ "Det är inte dina ägodelar du delar ut till de fattiga; du ger bara tillbaka det som tillhör dem. Du har bara behållit för dig själv det som är till alla för att alla ska kunna nyttja det. Jorden tillhör alla och inte bara de rika, men det är några få som har lagit beslag på den så att de som arbetar med jorden inte längre kan njuta av dess frukt. Du visar inte alls prov på stor generositet, du betalar bara tillbaka din skuld." (Ambrosius av Milano, 300-talet)

¹⁶ I det sista dokumentet som publicerades på mötet i Aparecida (maj 2007) skrev den katolska kyrkan i Latinamerika: "Att verka för det gemensamma goda innebär att främja rättvisa i ekonomi, finanser och världshandel. Det är av vikt att den börda, som skulden till rika länder och institutioner utgör, lyfts av, så att man kan främja satsningen på utveckling och sociala behov. Globala justeringar bör föreslås för att förhindra och kontrollera spekulation på kapital, främja fairtrade och sänka orättvisa tullbarriärer som de mäktiga lagt upp, säkra lämpliga priser för råmaterial producerat av fattiga länder och rättvisa regler för investering och service som lockar till handling."

¹⁷ Självklart måste immigrationen vara reglerad, inte av rädsla för främlingar, men av ett äkta intresse för deras integration. För immigranter är att finna husrum och arbete samt lära sig språket prioriteringar. För värdländer går beredskapen att ge rättigheter hand i hand med rimliga förväntningar på skyldigheter. Skulle inte de kristnas kallelse i det här sammanhanget kunna vara att genom sitt sätt att leva visa att rädsla för främlingen som främling inte är befogad? Att bli bekant och lära känna varandra kan bli ett första steg i att övervinna rädslan som kommer av okunnighet.

¹⁸ Se 2a Timoteusbrevet 1:7

Kommande etapper på pilgrimsfärden för tilit på jorden

Broder Alois planerar att tillsammans med några andra bröder och ungdomar från hela Europa resa till Moskva för ett besök i fem dagar från 20 till 25 april 2011. Där kommer man att fira veckan före påsk och själva påskdagen tillsammans med den ryska ortodoxa kyrkan.

Det 34:e europamötet för unga vuxna kommer att äga rum i Berlin i Tyskland den 28 december 2011 till den 1 januari 2012.

Det tredje internationella mötet i Afrika kommer att äga rum i Kigali i Rwanda den 14-18 november 2012.

Här kan du läsa hälsningar till europamötet i Rotterdam: <http://www.taize.fr>

Varje människa behöver förlåtelse lika mycket som dagligt bröd.¹⁹ Gud ger den alltid, utan förbehåll, "...han förlåter alla mina synder".²⁰ Att öppna händerna i bön är en enkel gest som kan uttrycka vår längtan att ta emot den.

När vi ber i Vår Fader: "Förlåt oss våra skulder, liksom vi...", rör Guds förlåtelse redan vid oss. Det är inte tomma ord: någonting händer när vi ber med de ord som Jesus själv har lärt oss. Och då är vi i vår tur redo att förlåta, och inte definitivt fördöma en annan person när vi har lidit orätt.

Kristus skilde alltid mellan personen och den försyndelse som begåtts. Ända till sitt sista andetag på korset vägrade han att fördöma någon. Och i stället för att bagatellisera felet tog han det på sig själv.

Det finns situationer där vi inte klarar av att förlåta. Såret är för stort. Då ska vi komma ihåg att Guds förlåtelse aldrig sviker. När det gäller oss kan vi ibland bara lyckas i etapper. Önskan att förlåta är redan det ett första steg, även om denna önskan förblir begravd i bitterhet.

Genom att förlåta gör Gud mer än att suddas ut försyndelsen. Han ger ett nytt liv i sin vänskap, som natt och dag återtänds av den Heliga Anden.

Att ta emot och dela Guds förlåtelse är den väg som Kristus har öppnat. Vi går framåt på den trots våra svagheter och våra sår. Kristus gör inte om oss till kvinnor och män som redan har nått målet.

Vi är de fattiga i evangeliet. Att vara kristen betyder inte att påstå sig vara bättre än andra. Det som kännetecknar oss är helt enkelt valet att tillhöra Kristus. När vi gör detta val vill vi vara helt och hållet konsekventa.²¹

Och vi kan alla göra denna upptäckt: att ta emot eller erbjuda förlåtelse skapar glädje. Att veta att man är förlåten är kanske den djupaste, mest frigörande glädjen. Det är källan till den inre frid som Kristus vill förmedla till oss. Den friden kommer att leda oss långt, den kommer att sprida sig utåt för andra och för världen.²²

f. Alois

¹⁹ Suzanne de Dietrich (1891-1981), protestantisk teolog som i Taizés begynnelse uppmuntrade Broder Roger och de första bröderna att inte tveka att binda sig i en gemenskap för hela livet, skrev: "En kristen är någon som lever i förlåtelsen, som vet att han varje dag överträder Guds bud, men som också återvänder till Gud varje dag och som vet, med en oövervinnelig visshet, att Gud kommer att få sista ordet i hans liv. Kristus har tagit hand om honom, har tagit ansvar för honom inför sin Fader. Han är inte ensam i kampen; den som han har givit sig till kommer aldrig att överge honom. Hans tillförsikt är inte grundad på vad han redan är, utan på vad Gud är, på den trofasthet och kärlek som Gud uppenbarade i Jesus Kristus. Det är därför som han inte blir förblindad av sina framgångar, eller nedslagen av sina nederlag. Han reser sig alltid upp igen därför att han inte tillhör sig själv, han tillhör en annan."

²⁰ Psalm 103:3. Hela denna psalm besjunger Guds förlåtelse. Och profeten Jesaja påminde folket under en mörk period i historien att Gud alltid förlåter, med orden: "Jag plånar ut dina synder som ett moln ..." (Jes. 44:22)

²¹ "Kristna tillhör inte bara Jesus Kristus så som alla människor otvivelaktigt tillhör honom, utan gör det på ett sådant sätt att det verk som Kristus utför i världen också är meningen med deras handlingar. Den striden som Jesus Kristus utkämpar i mörkret mot mörkret är den sak som de engagerar sig i." (Karl Barth 1886-1968)

²² Serafim från Sarov, en rysk munk som var verksam på 1800-talet (1759-1833), skrev: "Eftersträva frid i ditt inre, då kommer tusentals människor omkring dig att bli räddade."